Ղարաբաղյան ռազմաճակատներում հաստատված անդորրը դեռեւս իրավաբանորեն չի ամրագրվել, դեռ զգալի է որոտների հեռավոր արձագանքը, իսկ որոշակի շրջանակներ արդեն սկսել են խոսել «հետպատերազմյան ժամանակի» դափնիների բաժանման մասին։

Ինչ խոսք մարդկանց չի կարելի պարսավել միայն այն բանի համար, որ նրանք երազող են, բայց երբ երազանքները մեծ

իր բնույթը, իսկ ոմանք շտապում են վաղաժամ [illegible]կաններ փռել դիվանագիտական ջանքերին։ Իհարկե հուշ չեն նվաճվում հաղթանակները նաեւ ռազմադաշտում, բայց քաղաքականության մեջ ընդհանրապես բացարձակ գերակշռություն չի արձանագրվում, եթե հակառակորդը ոչ միայն կապիտուլյացիայի չի ենթարկվել, այլ նաեւ վայելում է միջազգային կազմակերպությունների առանձին ազդեցիկ երկրների հովա-

ՔԱՐԵՐԸ ԺՈՂՈՎԵԼՈ՞Ւ ԺԱՄԱՆԱԿԸ

...ն հրամցվում մամուլի էջերին, դա արդեն, խոստովանենք, ինչ-որ բան նշանակում է։

Եվ այսպես, արդյոք եկե՞լ է «քարերը ժողովելու ժամանակը»։ Մենք կարո՞ղ ենք «ամբողջ ձայնով» խոսել հաղթանակի եւ դրա պտուղների մասին։ Ընդհանրապես բարոյական են այդ հարցադրումները։

Չգիտեմ ով ինչպես, բայց ղարաբաղցիների ճնշող մեծամասնությունը հեռու է ներկա վիճակը հավերժական համարելու գայթակղությունից եւ սթափ է նայում ոչ միայն հակառակորդի, այլեւ միջնորդական առաքելության հեղինակների, հայրենի իշխանությունների ամեն մի քայլի։ Ու եթե փորձենք բնութագրել հանրային տրամադրությունը, ապա այն չենք համարի խանդավառ-հաղթական, այլ ակտիվ-սպասողական։

Երբ ռազմաճակատի գծից ընդամենը մի քանի կիլոմետրի վրա ղարաբաղցին իր ավերված տունն է վերանորոգում, դեռ չի նշանակում, թե նա մոռացել է թշնամու գոյությունը, բայց դա անկասկած հաղթանակ է։ Սակայն նա դափնիների մասին չի մտածում, իր տունն է։ Այս հույժ կենսական թվացող փաստից կարելի է լուրջ հետեւություններ անել։ Երբ ղարաբաղցի պատգամավորը Մոսկվայում կամ այլուր բանակցություններ է վարում «քաղաքական համաձայնագ-[illegible] շուրջ ուրեմն դր[illegible] [illegible]ռեւո-[illegible]նը կա։ Նա [illegible]փի, մի փաստ [illegible] ժո-[illegible] թեկուզեւ [illegible] փո-[illegible]։ Նրան ա[illegible] եփ, [illegible]ղու ոչ միա[illegible] դա-[illegible]ը», այլեւ [illegible]յու

[illegible]վորությունը։ Մեր պարտա[illegible] [illegible]յում դա առավել եւ զգացվում է։

Բանակն ունի իր խնդիրները եւ դրանք լուծել է հաջողությամբ, սակայն չարժե դրանից քաղաքական հետեւություններ անել եւ «հաղթանակած ռազմիկին» վերագրել (կամ հուշել) հավակնություններ, որոնք նրան ըստ էության չեն հուզում։ Դա պարզապես սադրանք է, եւ դժվար չէ գուշակել, որ զինվորականության կարծեցյալ պահանջները հենց իրենք են ձգտում դափնիների առաջ ընկնելով ժամանակից։ Ավելի խելոք չէի՞ն վարվի այդ պարոնները, եթե գաղափարախոսական մեքենայի թափանիվը ուղղեին քաղաքական հավասարակշռությունը պահելու լծակների ամրապնդմանը եւ ոչ թե դրանց արդյունավետությունը կասկածի տակ առնելու անշնորհակալ եւ իրենց «անկանխատեսելի հետեւանքներով հղի» արկածախնդրության ծավալմանը։

Ազգային պետականության կայացման ու ինքնահաստատման բարդ, ցավալի գործընթացը արհեստականորեն արգելակելու կամ արագացնելու ամեն մի փորձ, որտեղից էլ որ դա արվի, ոտնձգություն է հայ ժողովրդի ինքնիշխանության նկատմամբ։ Թող որ չգիտակցված։ Թեեւ չեմ կարծում թե «դափնիների բա[illegible]» կամ [illegible] վերաբաշխման [illegible] արա-[illegible] խնության եր[illegible] [illegible]ոշակի [illegible] ուժեր չեն կանգ[illegible]

ՎԱՀՐ[illegible] [illegible]ՅԱՆ
Մեր սեփա[illegible] [illegible]ակից
ԼՂՀ